

Sygn. akt II AKa 171/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Wojciech Zaręba SO del. do SA Artur Majsak (sprawozdawca)
Protokolant	Agnieszka Grzywna

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2012 r.

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV K 216/11

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym W. K.;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 171/12

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1 marca 2009 r. do 31 sierpnia 2009 r., w C. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez K. Ś., mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zlecone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów, dla których została zorganizowana, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od 21 marca 2009r. do września 2009r. w C., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, nabył pochodzącą z kradzieży z włamaniem dokonaną w okresie od 21 do 23 marca 2009r. w Ł. na szkodę G. A. przyczepę samochodową marki (...), wartości 1200 zł, o numerze rejestracyjnym (...) oraz 4 felgi aluminiowe, pochodzące z kradzieży, które następnie zbył M. O. i K. Ś. za 1600 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w okresie od lipca do sierpnia 2009r. w dacie bliżej nie ustalonej, w C. i innych miejscowościach województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po uprzednim wprowadzeniu go w błąd, w ten sposób, że zaoferował mu sprzedaż papierosów i odebrał na poczet należności 13 000 zł, nie mając zamiaru dostarczenia papierosów, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 roku sygn.akt IVK 216/11 Sąd Okręgowy w Lublinie uznał W. K. za winnego tego, że:

I. W okresie od dnia 1 marca 2009 roku do dnia 31 sierpnia 2009 roku w C. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie

i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez ustaloną osobę, mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zlecone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizowanie celów, dla których grupa została zorganizowana, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę roku pozbawiania wolności;

II. W okresie od dnia 21 marca 2009 roku do września 2009 roku,

w miejscowości bliżej nieustalonej na terenie województwa (...) nabył od bliżej nieustalonej osoby, pochodzącej z kradzieży z włamaniem dokonaną w okresie od 21 do 23 marca 2009 roku w Ł. na szkodę G. A. przyczepę samochodową marki (...) o wartości 1200 złotych, o numerze rejestracyjnym (...), choć na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że przyczepa została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. przestępstwa z art. 292 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 292 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 75 stawek dziennych grzywny po 20 złotych jedna stawka;

III. W okresie od dnia 1 lipca do sierpnia 2009 roku w dacie bliżej nieustalonej w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził G. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem po wprowadzeniu go w błąd, w ten sposób, że zaoferował mu sprzedaż papierosów i odebrał na poczet należności 13.000 złotych, nie mając zamiaru dostarczenia papierosów, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. 286 § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności i z mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych jedna stawka;

IV. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone wobec W. K. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych jedna stawka;

V. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia przez oskarżonego szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. M. kwoty 13.000 złotych;

VI. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 2066,40 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonaną z urzędu;

VII. Zwolnił oskarżonego W. K. od uiszczenia opłat zaś wydatkami obciążył w całości Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca W. K.. Zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 4, art.5 § 2, art. 7, art. 410 kpk polegającą na oparciu rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonego jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności obciążających zeznaniach świadka M. Z. i potraktowaniu ich jako w pełni wiarygodne;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu oskarżonego winnym popełnienia zarzucanych mu czynów, podczas gdy uprawdopodobnienie winy oskarżonemu powinno być pełne, wolne od wątpliwości, a takich przymiotów wyrokowi brak

skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje. Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że całkowicie chybione są, sformułowane w pkt. 1 apelacji, zarzuty obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 kpk. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji, orzekając w niniejszej sprawie, procedował w sposób prawidłowy, nie uchybiając przepisom wskazanym przez skarżącego. W toku postępowania, realizując zasadę prawdy materialnej, sąd I instancji wyjaśnił wszystkie istotne dla sprawy okoliczności, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Zostały one poczynione w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej zgodnie z normą wynikającą z art. 410 kpk i ocenionego z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4, 5 § 2, 7 kpk. Swoje stanowisko Sąd Okręgowy w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, sporządzonych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 i 2 kpk. Na aprobatę sądu odwoławczego zasługuje również ocena prawna czynów przypisanych oskarżonemu.

Nie znajduje uzasadnienia zaprezentowana w apelacji teza, że dochodząc do ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy w Lublinie postępował wbrew treści art. 410 kpk, opierając się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie dowodów, których ocena wykracza poza zakreślone przepisem art. 7 kpk granice sędziowskiej swobody ocen, popadając w dowolność. Nie ma racji skarżący podnosząc, że ocena wyjaśnień W. K., w których zaprzeczył on swojemu uczestnictwu w zorganizowanej grupie przestępczej oraz dopuszczeniu się oszustwa na szkodę G. M., a także dowodów obciążających oskarżonego jest dowolna, jednostronna, nie dość wnikliwa. Zarzut apelacji w tym zakresie ma charakter wyłącznie polemiczny. Odmowa dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części znajduje bowiem umocowanie w treści art. 7 kpk. Postępowanie sądu meriti w tym zakresie było prawidłowe. Zgromadził on kompletny materiał dowodowy, uwzględniając wnioski dowodowe stron w takim zakresie, w jakim wnioskowane dowody były przydatne dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, a przeprowadzenie dowodów było możliwe. Sąd I instancji poddał analizie wyjaśnienia oskarżonego i zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków. Odniósł wyjaśnienia oskarżonego do innych dowodów osobowych, w szczególności zeznań M. Z., G. M., M. M., wskazując dlaczego przemawiają one przeciwko wiarygodności wyjaśnień W. K. w tym zakresie. Przedstawiony przez sąd I instancji tok rozumowania jest logiczny, ma swe oparcie we wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego. Jako oczywiście chybiony należy ocenić zarzut, że na ocenę wiarygodności wyjaśnień oskarżonego rzutował brak obiektywizmu, swoiste uprzedzenie sądu I instancji do W. K.. Teza ta stoi w oczywistej sprzeczności z faktem, że Sąd Okręgowy ocenił jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej zarzutu z pkt.II, dokonując ustaleń faktycznych w oparciu o ten dowód, a ponadto dokonał korzystnych dla oskarżonego zmian opisu i kwalifikacji czynów z pkt.II i III. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przytoczone okoliczności uprawniają do oceny, że podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 7 kpk ma charakter wyłącznie polemiczny.

Nie jest trafny zarzut podniesiony przez obrońcę, że sąd I instancji, dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, naruszył przepis art. 5 § 2 kpk. Dla oceny, czy doszło do naruszenia reguły in dubio pro reo, istotne znaczenie ma to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście podjął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Z treści pisemnego uzasadnienia wyroku wynika, że w niniejszej sprawie nie doszło do sytuacji, że Sąd Okręgowy w Radomiu powziąwszy wątpliwości

co do faktu popełnienia przez oskarżonych zarzuconych czynów i nie mogą ich usunąć, rozstrzygnął je na niekorzyść W. K.. Przeciwnie, uzasadnienie zaskarżonego wyroku, w zakresie odnoszącym się do czynu zarzuconego w pkt.II, wskazuje jednoznacznie, że sąd I instancji, kierując się zasadą wynikającą z art. 5 § 2 kpk, przyjął, iż objęte zarzutem felgi aluminiowe nie pochodziły z przestępstwa, co znalazło odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego w pkt. III wyroku. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, że co do okoliczności związanych z czynami zarzuconymi w pkt I i III sąd I instancji nie powziął wątpliwości, które uzasadniałyby stosowanie reguły określonej w art. 5 § 2 kpk. Dla stwierdzenia ewentualnego naruszenia zasady sformułowanej w przepisie art. 5 § 2 kpk nie mają znaczenia wątpliwości zgłaszane przez stronę. Analiza uzasadnienia apelacji pozwala przy tym stwierdzić, że zgłaszane przez skarżącego wątpliwości sprowadzają się w istocie do kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów. Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 kpk należy więc ocenić jako oczywiście chybiony.

Za całkowicie bezzasadne ocenić należy podniesienie przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Analiza treści dowodów, które sąd I instancji obdarzył wiarą pozwala stwierdzić, iż - wbrew stanowisku skarżącego - dawały one w pełni podstawę do poczynienia przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, przedstawionych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Z uwagi na to, że z obdarzonych wiarą przez sąd I instancji zeznań M. Z. wynikało, iż W. K. uczestniczył w grupie przestępczej do końca sierpnia 2009 roku, w pełni uzasadnione było ustalenie przez tenże sąd, że czynu z pkt.I oskarżony dopuścił się w okresie do 31 sierpnia 2009 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego także w części rozstrzygnięcia o karze zaskarżone orzeczenie jest w pełni prawidłowe. Analiza pisemnych motywów wyroku pozwala stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Lublinie należycie uwzględnił wszelkie okoliczności wskazane w art. 53 § 1 i 2 kk, które winny znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary oraz dyrektywy wymiaru kary łącznej. Uwzględniając te okoliczności, orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe, nieznacznie odbiegające od dolnych granic ustawowego zagrożenia, oraz kary łączne, wymierzone z zastosowaniem zasady asperacji, nie mogą być oceniane jako rażąco surowe w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania i nie dostrzegając przy tym uchybień określonych w art. 439 kpk i w art. 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego z urzędu z tytułu wykonanej a nie opłaconej obrony orzeczono na podstawie przepisów art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (DzU nr 16 poz 124 ze zm) oraz § 1 pkt 3, § 14 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DzU Nr 163 poz.1348).

Wobec faktu, że oskarżony nie ma majątku, ani nie uzyskuje żadnych dochodów, aktualnie jest pozbawiony wolności, Sąd Apelacyjny zwolnił go od kosztów sądowych w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk oceniając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.